

Martinec Adam

CO MI PŘINESLA EU?

„STARÉ ZNAČKY“

„Matějovský rozehrává po pravé straně - vyšle dopředu? Bere to na sebe – poslední vteřiny nastaveného času. Nahrává Messimu! Messi rozeběhl své rychlé, krátké nohy. Rozhodčí chce písknout, ale - tohle Messi stihne!“

Vojta se do míče pořádně opřel a s vítězným výkřikem v posledních vteřinách imaginárního, dramatického zápasu, vypustil pravou nohou prudkou střelu. Míč se vznesl a vysoko přeletěl bránu i bránícího Dalibora. Rána jako z praku zasvištěla a zmizela oběma klukům z dohledu.

„To je blbost! Kde by se vzal na Spartě Messi?“ křikl na Vojtu Dalibor, když míč minul vzrostlé tůje, které zarostlé hřištěátko obklopovaly.

Vojta po zběsilé střele zavrával, a když konečně chytil balanc svého ještě malého, nemotorného těla, zadíval se nervózně do míst, kde se balón zlehka dotkl zelených větvíček.

„Messi ve Spartě.“ Uchechl se znovu Dalibor.

Vojta nepřítomně mávl rukou. „Ten je v řece.“ Kousl se do rtu a vyšel směrem, kterým páčil. I Dalibor se otočil a začal po balónu pátrat.

„To by tak scházelo. Beztak jsme jen dva – a teď,“ lamentoval prodírající se Dalibor „a teď budeme ještě bez balónu.“

Když se oba kluci dostali skrze husté tůje, spatřili přímo před sebou líně se převalující řeku a zatímco ze sebe smetávali seschlé větvíčky, spatřili i svůj balón. Zachycený mezi kameny a nanesenými větvemi se točil v proudu přímo na druhé straně řeky.

„Super.“ Zamračil se Dalibor a ušetřil Vojtovi herdu do ramene. „Ten balón musím donést domů, jinak bude mazec.“

„Neboj. Nějak to vymyslíme.“ Utěšoval ho Vojta a zběžně prohlížel okolí. Oba břehy lemovaly břízy nebo staré vrby, vysoká tráva a bílo červené značky POZOR! STÁTNÍ HRANICE PROBÍHÁ HRANIČNÍM TOKEM.

„Jak se tam dostaneme?“ Rozpřáhl ruce stále bezradnější Dalibor.

„Jak je to hluboké?“ Měřil pohledem nedůvěřivě Vojta.

„Ale jdeš ty. Ty si ho tam kopl.“ Nezdřoval se s odpovědí Dalibor a popostrkoval Vojtu stále blíž k řece.

„Co když se mi smekne noha?“

„Nesmekne prosím tě. Táhle tu hráz jsme stavěli s Petrem a ségrou minulý týden.“ Ukazoval na malý násep kamenů kousek po proudu Dalibor.

Chvíli ještě stáli, když zrovna ve chvíli, kdy si Vojta začal rozvazovat tenisky, se na druhém břehu objevily další postavy.

„Héj!“ Křikl rychle Vojta. „Hééj – Haló.“ Mával na postavy ze všech sil Vojta, zatímco Dalibor seděl na bobku ve stínu skloněné vrby.

Tři drobné postavy kluků z protějšího břehu vystoupili směrem k řece a opětovali klukům pozdravy.

„Cześć!“ ozvalo se z druhé strany.

„Balón!“ Křičel Vojta, kroužícima ruka ma, opisujíc tvar velkého kopacího míče.

„Co děláš?“ Chytl ho za ruku Dalibor. „Ještě mi s ním odběhnou.“

Vojta se ale nedal odradit a gesty navigoval tři kluky z protějšího – polského - břehu k proudem roztočenému balónu zaklíněnému v naplavenině. Ti se opatrně spustili po travnatém svahu a jeden z nich se pak za pomoci těch zbylých dvou natáhl z posledního suchého kamene opřeného o břeh, ke smáčenému míči.

„Bezva. Balón v čudu.“ Trucoval Dalibor, když to viděl, podezírajíc polské kluky z toho, že mu balón vezmou a on kvůli nim dostane doma výprask.

„Neboj se.“ Chlácholil ho Vojta. „Házej!“ Křičel a vše doprovázel gesty zdatného vrhače granátu.

Kluci na druhé straně se ale k házení moc neměli. Chvíli si něco štěbetali a nechápavě pozorovali Vojtovy gesta.

„Hod' sem ten balón!“ Rozčílil se Dalibor, vyskočil a začal hrozit pěstí.

„Chodž tutaj!“ Ozvalo se konečně v odpověď z druhého břehu.

„Co?“ Necháпали kluci „Hod' sem ten balón, nebo uvidíš!“

„Chodž tutaj! Zagrajmy razem!“ Křičeli z druhé strany tři kluci a všichni pobízeli Vojtu s Daliborem pohybem ruky na druhý břeh.

„Co?“ Mračil se pořád Dalibor.

„Asi si chtějí zahrát.“ Zasmál se Vojta a rychle se sehnul zpět ke tkaničkám.

„Já nikam nejdu. Ať koukají navalit ten balón, nebo dojdu pro taťku.“

„Pojd'! Stejně jsme jenom dva.“ Vojta si rozvázal tenisky, spustil se po břehu a bosýma nohama udělal do řeky první dva kroky. V horkém létu se mu chladivý proud příjemně převalil přes chodidla. Dalibor na břehu ale pořád trucoval. „Neblbni. Ťuknem si s nima, vemem balón a za chvíli jsme zpátky.“ Usmál se Vojta, v každé ruce jednu botu, mávajíc na pozdrav klukům z druhé strany. Daliborovi se to sice pořád moc nelíbilo, ale přátelství malých kluků je výjimečné, takže ať už chtěl Vojtu ochraňovat, nebo se nechal přece jen přemluvit, zul si boty i on a rychle se přebrodil na druhou stranu.

Tam už stál Vojta a tři trochu starší, špinaví blondáci. Jestliže byli Vojta a Dalibor ze čtvrté třídy, tak tihle tři mohli být klidně šestáci.

Jako by se z malých kluků stali gentlemani, potřásli si pravicí s rozpačitými úsměvy, aniž by si řekli alespoň, jak se kdo jmenuje. Vojta s Daliborem se rychle obuli a všech pět jich ve spěchu vyběhlo po příkrém břehu po pěšině někam mezi stromy. I tady byly cedule s podobnými popisky jako na druhé straně, v jazyce, kterému ale ani Vojta ani Dalibor nerozuměli.

Ani ne po sto metrech na pěšině mezi břízami a topoly přiběhli za halekání kluci na krásné fotbalové hřiště. Tady byla tráva posekaná a branky, natřené bílou barvou, měly dokonce nové sítě. Kolem tyčí se houpali další tři polští rošťáci ze vsi. Ani teď ale nebyl čas na představení. Míč se vznesl do vzduchu a začal nový zápas – čtyři na čtyři, v jednom polském týmu dokonce poloviční zahraniční účast.

„Matějovský má zase balón a jde sám.“

„Nahrej.“ Křičel na Vojtu Dalibor.

„Tutaj!“ Řekl si o přihrávku polský spoluhráč. Vojta mu nahrál a rychle mu naběhl k bráně.

„Poslední pár vteřin do konce evropského šampionátu!“ Dramatizoval Vojta zápas, tak jak měl ve zvyku.

„Tady.“ Rozhazoval rukama Dalibor, ale míč šel od polského klučiny zpět k Vojtovi.

„Kozák!“ Zpracoval nahrávku Vojta. „Kozák míří k bráně.“

„Ježiši tady!“ Křičel pořád volný Dalibor.

„Kozák střílí.“ Rozmáchl se Vojta a prudce vystřelil k bráně. Balón ale zablokoval na poslední chvíli ve skluzu protihráč. „Nééé...“ zaúpěl Vojta. „Poslední vteřiny!“

Míč se odrazem vznesl k nebi a dopadl mezi hráče. Obránci se začali k opuštěnému, poskakujícímu míči, sbíhat a už to vypadalo, že celá akce je ztracena.

„Messi střílí!“ Zakřičel bojovně malý Dalibor, který se z ničeho nic objevil u balónu jako první. Z čista jasna nakopl míč, ten za mocného svištění prořzl vzduch přesně mezi dvěma obránci a zapadl za překvapeného brankáře.

„Góóóóóóó!“ Jásal Dalibor i celý jeho tým. Stejně jako Vojta i ostatní ho za tu ránu obdivně plácali po ramenou a jásali jako pobláznění.

„Messi!“ Smál se na Dalibora Vojta a kroutil pobaveně hlavou. I ostatní kluci se začali smát a přikyvovat.

„Boruc!“ Ukázal jeden z poláků zdvižený palec směrem k Daliborovi a souhlasně na něj mrkl.

S ohromnou energií hráli kluci ještě tak dlouho, dokud nezačalo zapadat rozžhavené slunce za obzor. V teplém letním soumraku se pak kluci vydali přes řeku zpátky domů. Ve zlatavých odlescích vodní hladiny si v řece umyli odřená kolena a dlaněmi nabírali k vyprahlým ústům chladivou vodu.

Když se Dalibor s Vojtou rozloučil a doběhl s balónem domů, oba rodiče se divili, kde se tak dlouho toulal.

„Byla jsem pro tebe na hřišti. Večeře už dávno byla.“ kárala ho pohledem starostlivá matka.

Dalibor vše omluvně vysvětlil a s nadšením popisoval svoji famózní střelu i družbu s polským týmem.

„Jako Messi!“ Smál se na otce, který nevěřičně naslouchal jeho vyprávění. „Piotr říkal, že jako Boruc. To je polský kapitán!“ Chlubil se Dalibor.

„Upaluj.“ Usmál se na něj otec a poplácal ho po ramenou „Boruc...“

Když Dalibor zmizel ve dveřích domku, napůl s podivem, napůl s obdivem stáli ještě chvíli jako opaření oba rodiče na zápraží.

„To by mě nikdy nenapadlo.“ Nevěřila celému příběhu matka. „Za nás...“

„To už je pryč.“ Usmál se na ni otec a chytil ji v teplém letním podvečeru pyšně kolem ramen.

KONEC